

РЕШЕНИЕ

№ 20767

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ

при участието на секретаря С.О.

като разгледа докладваното от ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ Гражданско дело № 20221110166433 по описа за 2022 година

Производството е образувано е по искова молба с вх. № 268807/05.12.2022 г., с която ФИРМА е предявило срещу С. Д. С. осъдителен иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ за сумата от 1835,20 лева, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност" на пострадалото лице за застрахователно събитие, настъпило на 16.08.2019 г. в района на гр. Стара Загора, АМ – Тракия, 155 км., посока София, причинено виновно и противоправно от водача на лек автомобил "Санг Йонг Акцион" с рег. № ..., собственост на ответницата, управлявано от същата, като "Гражданска отговорност" на С. към датата на събитието е била застрахована при ищеца. С. напуснала мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата. Претенздира се и осъждане на ответницата за заплащане на законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска /05.12.2022 г. / до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че на 16.08.2019 г., в срока на застрахователното покритие по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ е настъпило събитие – ПТП, в причинна връзка с което са причинени вреди на МПС – влекач „Скания Р 410“ с рег. № .... Поддържа, че според протокола за ПТП виновен за произшествието бил водачът и собственик на застрахованото при ищеца МПС „Санг Йонг Акцион“ с рег. № ... – ответницата С.. Посочва, че след реализиране на произшествието, ответницата напуснала мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата. Гражданската отговорност на водачите, управляващи лек автомобил „Санг Йонг Акцион“ с рег. № ...,

включително и на ответницата С., била застрахована при ищцовото дружество по застрахователна полица № BG/02/.... Посочва, че след депозирано уведомление пред ищеца, е образувана преписка по щета № 2010016361, като са изготвени опис на претенция и доклад по щета, въз основа на които било изплатено застрахователно обезщетение в размер на 1810,20 лева. На ЗАД „Бустрат Виг“ за увреденото МПС, влекач – „Скания Р 410“ с рег. № .... Твърди, че съгласно Протокол за ПТП № 1723771/25.09.2019 г. процесното ПТП е настъпило по вина на ответницата, която напуснала мястото на ПТП, в следствие на което виновно се отклонила от проверка за алкохол. Поддържа, че на Сточева е била изпратена регресна покана за възстановяване на сумата от 1835,20 лева, представляваща изплатено от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 1810,20 лева и 25, 00 лева ликвидационни разноски.

Моли се за уважаване на предявения иск. Претендират се разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответницата е депозирила отговор на исковата молба, с който признава основателността на иска за главница за сумата от 1835,20 лв., както и претенцията за лихва. Излага, че е заплатила изцяло претендираните от ищеца суми, за което представя и доказателство. Твърди, че регресната покана не ѝ е връчена надлежно, поради което не била уведомена на претенцията преди получаването на препис от исковата молба. Сочи, че не е дала повод за предявяване на иск, а и е изпълнила доброволно в срока за отговор на исковата молба, поради което не следвало да бъде осъждана за разноски. Представени са преписи от вносно бележки от 26.04.2023 г. и 27.04.2023 г.

Със становище от 31.07.2023 г. , подадено от името на ищеца, чрез юрисконсулт Динева, се заявява, че с плащане ответникът е заплатил в цялост сумата, предмет на предявения за разглеждане в настоящото производство иск, като се претендират единствено сторените от ищеца разноски по делото. В тази връзка се сочи, че плащането от ответника е извършено след завеждане на делото, поради което следва извод, че последният е дал повод за образуване на производството и следва да понесе разноските, сторени от ищеца.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ.

Предвид разпоредбата на чл. 154 ГПК за възникване на регресното вземане по иска с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ ищецът следва да установи, че вредите на пострадалото от процесното ПТП лице са причинени, от ответника-делинквент с негово виновно и противоправно поведение; че към датата на ПТП между ответника и ищеца е съществувало действително облигационно правоотношение по договор за застраховка "Гражданска отговорност", като в изпълнение на задълженията си по нея, застрахователят е заплатил на увреденото лице, обезщетение при настъпване на застрахователно събитие за репарирание на действителните вреди, както и че делинквента след реализиране на процесното ПТП е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на

органите за контрол на движение по пътищата, с което си поведение виновно се е отклонил от проверка за алкохол.

При установяване на горепосочените обстоятелства от страна на ищеца в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

Предвид изявлението на ищеца, обективизирано в отговора на исковата молба от 27.04.2023 г. и изявлението на ответника, обективизирано в становището му от 31.07.2023, съдът намира, че по делото са безспорни и ненуждаещи се от доказване всички обстоятелства, включени във фактическия състав на спорното право.

При доказаната основателност на претенциите в тежест на ответника е да докаже, че е погасил паричните си задължения. Горното обстоятелство не е спорно между страните и изрично се признава от ищеца, видно от изявленията, обективизирани в становище от 31.07.2023 г., подадено от името на ищеца, в което се съдържа признание на неизгоден за страната факт, а именно, че от страна на ответника в полза на ищеца е извършено пълно плащане на сумата, предмет на исковата претенция.

Същевременно това обстоятелство се установява и от събраните в производството доказателства, а именно представените и приети като доказателства по делото вносни бележки от 26.04.2023 г. и 27.04.2023 г. за сумите от 1835,20 лв. – главница, и 73,41 лв. - лихва, платени от страна на ответницата в полза на ищцовото дружество.

С оглед извършеното плащане в хода на процеса, искът с правно основание правно основание чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ, следва да се отхвърли.

Спорно се явява обстоятелството, дали ответникът е дал повод за завеждане на делото, респективно, дали разноските в производството, сторени от ищеца, следва да бъдат възложени в негова тежест.

По общото правило на чл. 78 ГПК присъждането на разноски на страните се основава на вината на противната страна, която с поведението си е предизвикала предявяване на иска или защитни действия срещу неоснователно предявен срещу нея иск. Следователно, логиката на закона е, че разноски винаги се дължат, когато неправомерно е засегната чужда правна сфера, като задължението за заплащането им е задължение за заплащане на понесените от съответната страна вреди.

Ако предявеният иск бъде отхвърлен, се предполага, че ищецът виновно и неоснователно е заставил ответника да направи разноски по делото – в този случай последният има право на разноски (чл. 78, ал. 3 ГПК). Ако обаче искът бъде отхвърлен по причини извън вината на ищеца, следва да се приеме, че последният има право на разноски. И това е така, тъй като в духа на закона е да се присъждат разноски в полза на ищеца, когато искът е отхвърлен, защото след предявяването му ответникът доброволно е изпълнил задължението си. Когато обаче с поведението си ответникът не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат на ищеца независимо от изхода на делото – арг. чл. 78, ал. 2 ГПК. В тази връзка следва да се изследва цялостното поведение на ответника в процеса, като в случай че не оспорва заявена осъдителна претенция, признанието на иска следва да е съпроводено с удовлетворяване на изискуемото вземане на ищеца в хода на процеса.

В настоящия случай по делото е представена и приета като доказателство

регресна покана от 01.09.2020 г., в която се съдържа изявление, направено от името на ищцовото дружество, с което ответникът се уведомява, че ЗД "Лев Инс" АД е изплатило застрахователно обезщетение в размер на 1835,20 лева във връзка с инцидент, реализиран на 16.08.2019 г., при който са причинени щети по МПС „Скарниа Р 410“, рег. № ..., в резултат на виновно и противоправно поведение на ответника.

От друга страна, обаче, не са представени доказателства, че така посочената по-горе регресна покана е била надлежно връчена на ответника. Видно от представеното по делото известие за доставяне, регресната покана е изпратена на адрес: гр. София, ул. „Полк. Борис Драганов“ № 12, ет. 1, като пратката е приета за разнос на 01.09.2020 г. Върху разписка, издадена от „Български пощи“ ЕАД от 15.09.2020 г., е отбелязано, че пратката не е потърсена от получателя.

Последователно се приема в съдебната практика на ВКС, че връчването по пощата е редовно не единствено когато е връчено лично на получателя, а и тогава, когато отговаря на изискванията по чл. 37-49 ГПК и чл. 36 от Закона за пощенските услуги – така в решения на ВКС № 283 от 6.04.2010 г. по гр. д. № 507/2009 г., III г. о.; № 35 от 7.05.2012 г. по гр. д. № 1877/2010 г., IV г. о. и № 229 от 3.04.2014 г. по т. д. № 956/2012 г.

Прието е в цитираното решение № 35 от 07.05.2012 г. по гр. д. № 1877/2010 г., IV г. о. на ВКС, че при връчване чрез препоръчано писмо с обратна разписка изявлението следва да се приеме за достигнало до адресата, когато е изпратено до адреса и пощата удостовери доставянето на писмото на адреса. Обстоятелството, дали адресатът е предприел действия за получаване на пощенската пратка е без правно значение. Съгласно чл. 5, ал. 3 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети, приети с Решение № 581 от 27.05.2010 г. на Комисията за регулиране на съобщенията, на основание чл. 36 от Закона за пощенските услуги, при неоткриване на получателя на адреса, на същия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба, като броят на служебните известия не може да е помалък от две.

В настоящия случай, видно от удостоверяването за връчването на пратката, не може да се приеме, че е спазено горепосоченото изискване, доколкото от представеното по делото известие за доставяне не може да се направи извод, че пощенският служител е извършил поне две посещения, с оглед обстоятелството, че такова отбелязване не е извършено в известието за доставяне.

Следователно по делото не е доказано по безспорен и категоричен начин, че ищецът е поканил ответника да му заплати претендираната в настоящото производство сума, преди завеждането на исковата молба в съда.

Същевременно по становище на настоящият съдебен състав, исковата молба и обективизираното в нея искане за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата, претендирана като главница в производството, имплицитно съдържа покана до длъжника за изпълнение на претендираното вземане.

Препис от исковата молба е връчен на ответника на 27.03.2023 г.

Плащанията са извършени в срока за отговор на исковата молба.

Предвид горното, се налага извод, че ищецът не е поканил ответника да му заплати доброволно и извънсъдебно процесните суми.

Предвид всички изложени по-горе съображения се налага извод, че ответникът не е дал повод за завеждане на делото, същевременно с отговора си на исковата молба същият не оспорва изложените в исковата молба факти и обстоятелства и признава същите, като представя доказателство за извършеното плащане.

Следователно и по аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК разноските в настоящото производство следва да останат за сметка на ищеца.

От страна на ответника не са претендирани разноски в настоящото производство и не са представени доказателства за извършването на такива, поради което и разноски в производството не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 178 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ поради плащане на претендираната сума, извършено в хода на процеса, предявения от ищеца ФИРМА, ЕИК ..., срещу ответницата С. Д. С., ЕГН *****, осъдителен иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ, за осъждането на ответницата да заплати в полза на ищеца сумата от 1835,20 лева, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ на застраховател на увредено МПС за застрахователно събитие, настъпило на 16.08.2019 г. в района на гр. Стара Загора, АМ – Тракия, 155 км. посока София, причинено виновно и противоправно от водача на лек автомобил „Санг Йонг Акцион“ с рег. № ... – С. Д. С., чиято „Гражданска отговорност“ към датата на събитието е била застрахована при ищеца, която е напуснала мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните .

Съдия при Софийски районен съд: _____